

Békét akarunk! — zúgják milliók
s megrezeg a föld. A sok kemény ököl
végsőt sújt rátok hazát-árulók:
a nép, ha mozdul minden gazt söpör!

Békét akarunk! Halld hát, Vatikán!
Vesztett kísérlet a kereszt alatt
szítani újabb bűnt a bűn után...
mint pörölyt emelem fel szavamat:

kommunistává nevelt Pártom,
szennyből, mocsokból magasra emelt.
Hej, püspökök, az én hazámon
a gyárakkal a búza is kikelt!

Vöröslik, izzik a mi csillagunk,
és ez az ország jó úton halad.
A Duna mentén kis nemzet vagyunk,
de mégis nagy, mert boldog és szabad.

S mi tegnap még csak terv volt papíron,
az ma már vasút, kórház, iskola.
Az egész ország nagy virágszirom,
s ezt nem hervaszthatjátok el soha.

És béke lesz, és legnagyobb tervünk,
hogyminden ember éljen boldogan.
Sokan vagyunk és győzünk, szerelmünk
az élet, amely már kezünkben van.

LÓDI FERENC

SZÉP KATONÁK

Poros út vezet arra felé, hova mennek a szép katonák,
meg rögös is, de elérik a támadók nagy vadonát.
Szélesre derült a nap arca, vidám, mint vig a csapat,
álmos a táj, de üdülve hallgatja a friss dalukat.

Este, ha végefelé közelít a nap és a sötét
már a szemekben, akkor leli jó helyét s örömét
én kis falum, házak előtt a kapukban lányok s katonák,
míg a kertekben az estike szórja a szélbe szagát.

Ha csönd lapul, hallani mint fut az éjben a halk nevetés,
a szoknya suhog, a szívekben a vágy szava vad remegés.
Máshol, hol a víg zene hallik, a koremszobát
keresik s poros torzukat öblögetik a vidám katonák.

Reggel a házak előtt a leánynép mind kitékint.
Nézik a távolodó csapat villogó fegyvereit.
Poros út vezet, széles út, hallani harsogó éneküket.
Megy a csapat és a napba vetik büszke tekintetüket.

BÉKES VIRÁG